

mégis a hivatalos klímaelmélet bizonyul igaznak, és jelentős melegedés következik. Az utóbbi néhány ezer év során ugyanis néhány fokos hőmérséklet változás már több alkalommal lezajlott, és ezek valóban befolyásolták a történelmi eseményeket. Erről a kérdéssel be is mutattak egy dokumentum filmet a magyar nyelvű Viasat History TV csatornán 2017. dec. 23-án „Történelemformáló éghajlatváltozás” címmel.

A film 60-70 ezer évre visszamenőleg bemutatta azokat a jelentős éghajlat változásokat, amelyek befolyásolták az emberiség őstörténetét, és az írott történelmét is, egészen napjainkig. Megtudhattuk, hogy a neandervölgyi populáció kihalását, és a jelenlegi típusú emberiség elszaporodását egy gyors éghajlatváltozás döntötte el, amelynek során egyetlen évtized alatt a hőmérséklet mintegy 6 fokot csökkent.

A filmből azt is megtudhattuk, hogy az éghajlatváltozások oka elsősorban a Föld keringési pályájának ciklikus változása, a Föld forgási tengelyének imbolygása, a Nap sugárzási intenzitásának változása, valamint a Földön időnként váratlanul felerősödő vulkáni aktivitás. Megtudhattuk a filmből azt is, hogyan befolyásolták az éghajlat váratlanul gyors hirtelen megváltozásai a történelmi eseményeket, a népvándorlásokat, a háborúkat, a forradalmakat, a birodalmak felemelkedését és pusztulását, a középkori boszorkány üldözéseket, és azt is, hogy 1000-1200 évvel ezelőtt, a mostaninál melegebb időszakban, virágzó mezőgazdasági tevékenység folyt Izlandon és Grönlandon, később azonban bekövetkezett ezen területek gyors eljegesedése.

A filmből az is kiderült, hogy az emberiség akkor élt a legnagyobb jólétben, amikor a jelenleginél melegebb volt az éghajlat, míg a hidegebb időszakokban, többek között a középkori kis jégkorszakban, éhínség és járványok tizedelték a népet.

A filmben szó sem esik széndioxidról. A film készítői alighanem tisztában voltak azzal, hogy a levegő széndioxid tartalma nem képes befolyásolni az éghajlatot. Ennek ellenére az utolsó percekben tettek a hatalom felé egy „tiszteletkört”. Megállapították, hogy régebben ugyan az éghajlat magától változott, de mostantól ez már az emberi tevékenység következménye, amely ellen cselekedni kell.

Érthető a film készítőik hozzáállása, talán ezen is múlt, hogy a film bemutatható legyen, éppen ezért követték a bibliai igazságot, hogy: adjuk meg császárnak, ami a császáré ...

Szükséges hangsúlyozni, hogy a széndioxid elleni értelmetlen szélmalom harc, és az ehhez kapcsolódó kvóta kereskedelem komoly negatív hatással van számos gazdaságilag kiszolgáltatott ország energia ellátására, és gazdasági stabilitására, miközben mások

számára hatalmas profitot és jelentős politikai befolyást eredményez.

Szükséges azt is hangsúlyozni, hogy ha védekezni szeretnénk a társadalom megtévesztése ellen, akkor ehhez nagy szükség lenne korrekt, tisztességes természettudományos ismeretterjesztésre, akárcsak Öveges professzor idejében.

2018. június

FARAGÓ FERENC:

A JÓISTEN EGY NAPJA (MESE NEMCSAK GYERMEKEKNEK)

*“Mindig szem előtt vagyunk a kegyelemnek hosszúra engedett pórázán”
(Határ Győző)*

Ez a nap is úgy kezdődött, mint a többi: a Jóisten a szokott korai időben ébredt. Szerette, ha előbb talpon van, mint a Nap kél; jó az, ha a dolgok rendben mennek. Míg nyújtózott egyet, az jutott az eszébe, hogy az ember tán úgy képzei, ő milyen nagy úr, de lám egyetlen szolgát sem tartott, hanem mindig csak szolgált. Meg aztán - sajdukt bele az emlékezés – még Hadúrnak is csúfolták, pedig soha egyetlen egy árva élő katonája sem volt (no, de aztán halott az akadt!). Ó, hogy gyűlölte azokat a fegyvereket! Régebben volt ugyan egy ócska „karbid-ágyúja”, amellyel a seregélyeket riasztotta el a szőlejéből, de ma már azt sem használja – avval is csak a baj van. Innen és máshonnan is tudjuk tehát, hogy Néki volt a legszebb foglalatossága: szőlőmunkás volt.

Még reggeli előtt a Jóisten letekintett a Földre. Elégedetlenül túrt bele sűrű, őszes szakállába: mi ez a szakadatlan hemzsegés, nyüzsgés, rohangálás? Amott meg bomba robban, bizony nem is egy helyütt, alig győzte kapkodni a fejét. Bosszúságát még az is fokozta, hogy tudta reá fognak hivatkozni, ez rendkívül rosszul esett néki. Aztán a Jóisten megemberelte magát, próbálta elfeledni ezt az egészet, próbált másra gondolni. De azt mindenesetre elhatározta, hogy valamilyen formában megint próbál beszélni az emberekkel. Egy kis bort meg kenyeret rakott a tarisznyájába és elindult a szőlőbe – most éppen a kapálás ideje volt itt. Az úton néha füttyörészni is szokott, de ma valahogy még ehhez sem volt kedve. Aztán a munka azért egy kicsit jobb kedvre derítette.

Egy-egy sorral végezve mindig szakított időt egy kis töprengésre. Nagyon szerette ezt a *hat milliárdot* – ahogy gyorsan végig gondolt rajtuk – mind-mind kivétel nélkül. Sokan ezt meg is értették, de egy jó néhányan rossz néven vették tőle. De a Jóisten

egyáltalán nem volt sértődékeny, azon a bizonyos Ádámon is csak jószérivel mosolyogni tudott. Még hogy ösbűn! De ez a Jézus történet az azért más volt, az még mindig nagyon fáj néki. Lehet, hogy erre még ő sem számított.

Újabb sor következett, majd néhány korty bor és pár falat kenyér. Bizonyos napokon némi sült is került az asztalra; alapvetően azonban a Jóisten nem szerette a bonyolultabb ételeket. Például gombával és libamájjal töltött gesztenyés pulykamellet még sohasem fogyasztott.

Ebéd után mindig egy kis pihenő következett, gyakran megesett, hogy ilyenkor a Jóisten a Föld szegényeire gondolt, no meg a tű fokára, és megint csak nem értette az embert. Lehet, hogy nem tudja: az élet csak visszafelé érhető meg, de előrefelé kell élni. Hamarosan beszélnem kell velük..., dörmögte magában, miközben szertartásosan megtömte a pipáját – így szunyókálás után ez sohasem maradhatott el. Volt valami különös érzés a pipafüstben, amint kifújva még formáját megtartva felemelkedik, majd eltűnik.

Estig még öt sor volt hátra, úgyhogy feszíteni kellett a tempón. Persze, kapkodásról szó sem lehetett, a *szőlőművelésnek* meg kell adni a módját. Az utolsó kapavágásnál mintha egy kis templom esti harangkondulása hallatszott volna föl. Ilyet mindig szívesen hallgatott a Jóisten: hitte, az ember szól így hozzá. A „bim-bam”-ok ütemes váltakozása egybeesett a hazafelé vezető lépések ritmusával, jó volt így ballagni. Legalább egy kicsit együtt rezdült most isten és ember.

A vacsora általában szerény volt, gyakran került gyümölcs az asztalra. Volt ebből bőven, nem is értette a Jóisten, hogy miért nem jut mindenkinek. Gyanakodott, hogy a birtokolni, és a még többet birtokolni akarás lehet az oka. Pedig a hegyet, a völgyet, a tengert és a folyamokat, s a Föld minden kincsét *mindenkinek* teremtette. De az volt a gyanúja, hogy már nem is azt szeretjük, amire vágyunk, hanem magát a vágyat. Ezenkívül az emberrel kapcsolatban még sok mindent nem értett, bizonytalanságai miatt nem is nagyon szerette a „mindenható” titulust. Egyet azonban biztosan leszögezhetett: nem a rosszal van a baj, hanem ha a rosszat jónak mondják és elkezdenek aszerint élni. Tudta, hogy mostanában egyre több olyan dolgot művel az ember, amihez Ő nem kell, s fáj ez a mellőzöttség.

Közben lassan be is esteledett – bár történetünk helyszínén – ennek nem is volt különösebb jelentősége. A Jóisten nyugovóra tért, esti imát is mondott az emberért, remélte, hogy teremtménye többet akar, mint venni valamit egy drachmáért (dollárért), s eladni kettőért. Majd a következő találkozás időpontját bevészte a noteszába.

Alvás előtt, miután átgondolta a napot eszébe jutott egy vidám történet, mely nem is olyan régen esett

meg vele: Egy öregember nagyon-nagyon vágyott arra, hogy egyszer, még az életében, lássa a Jóistent. És mert nagyon mélyen hívő, s ezen-felül derék ember is volt, a Jóisten meghallgatta a kérését és megjelent előtte. Az öregember lerokkadt a földre, eltakarta az arcát és ezt dadogta:

- Uram Istenem! Én nem tudtam, hogy Te ilyen hatalmas, fényességes, az ember számára felfoghatatlan vagy. Kérlek, segíts nekem, hogy jobban megértsek. Mondd, mennyi a Te számodra egyetlen pillanat?

- Ami az én számomra egyetlen pillanat, az a te számodra százmillió esztendő!

- Óh! - sóhajtott a öregember. - És mennyi Neked egy fillér?

- Ami nekem egy fillér, az neked százmillió arany! Az öregember összetette a kezét.

- Édes Istenem, adj nekem egy fillért!

- Máris adok fiam, csak várj egy pillanatig!

Az öregember megértette az iróniát és az isteni paradoxont, mert ha a Jóistennek adod a magad semmiségét, Ő néked adja a mindenségét. Talán így ér össze az *emberi az istenivel!*

MILOVICZ LÁSZLÓ

HOMÍLIA

A TANÍTVÁNYOK KÜLDÉSE...

Ám 7,12-15 , Efl,3-13. Mk 6,7-13. Köszöntés: Nem is olyan régen szó volt a prófétaság intézményéről és most is egy prófétáról hallottunk az olvasmányban, egy kis prófétáról Ámoszról. Nevének jelentése: Isten által vitt, hordozott vagy terhet vivő. Abban az időben nép vallásos élete külsőséggé vált, formaságokba merevedett. Ámosz pedig kíméletlenül feltárta Izráel bűneit, a szociális visszaéléseket, a felületes istentiszteletet. Hirdette, hogy Isten nem tűri tovább a nép romlottságát és szigorúan megbünteti őket. Az emberek Istenhez fűződő alapmagatartásának kell megváltoznia. Az lehet az érzésünk, hogy manapság is elkelve egy ilyen próféta a történelmi egyházakban. Ámos az Isten szavára figyelő ember volt, aki megértette, hogy el kell mondania a kortársainak olyat, amit senki más nem mondott el. Na az ilyen mondatokért szokták kiiktatni a prófétát az élők közül és Ámosznak is ez lett a sorsa, az erőszakos halál. Valamennyiünknek szól Ámosz próféta üzenete: a külsőséges vallásosság széles útja helyett a valódi Jézus követés keskeny útját kell választanunk. Továbbá nem hagyhatjuk szó nélkül a társadalmi egyenlőtlenségeket, ami nem csak szóban nyilvánul meg, hanem az adás erényében is. Így leszünk Pál apostol szavait használva: szentek és feddhetetlenek.

Most pedig pillantsunk az evangélium mondataira és keressük meg az üzenetét. Az a meglepő, hogy